

Hoe we tot onze projecten zijn gekomen.

Eigenlijk is het allemaal in mei 2015 begonnen.

In het kader van de samenwerking die St Jansdal Ziekenhuis in Harderwijk al lange tijd met het St Mary's Hospital in Drobo, Ghana, heeft was het plan ontstaan om daar met een portable echoapparaat naar toe te reizen om hartecho's te gaan maken.

We wisten, dat die faciliteit daar niet bestond en wilden ons daar op medisch vlak nuttig maken.

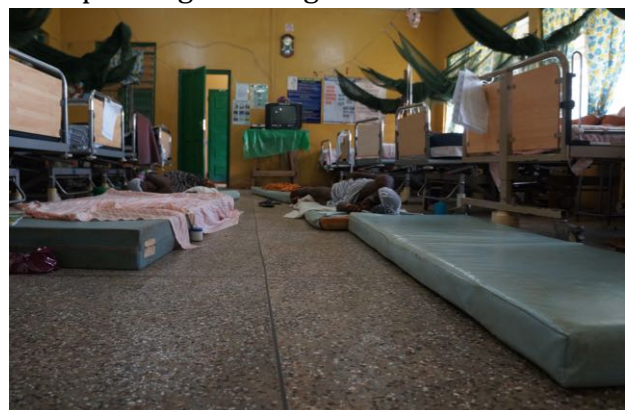
Geen van ons was daar ooit eerder geweest. Natuurlijk heb je een voorstelling van Afrika, vaak gebaseerd op ervaringen van anderen en vooroordelen van jezelf. Er was dus een heleboel te leren.

In eerste instantie ga je er naar toe met het idee dat alles daar immens primitief is. Deels kloppen die vooroordelen wel: als dit de lokale KwikFit en Albert Hein voorstellen, dan is dat nog juist ook!

Maar er is iets anders! En dat is, dat de mensen en het leven je daar intens gaan raken. En dat heeft de drijfveer achter al onze inspanningen daar gevormd.

Wij werden al zeer snel geconfronteerd met de cultuur daar en de beperkingen die er klevan aan het werken daar in een ziekenhuis. En vooral de andere omstandigheden waarin alles daar moet plaats vinden. De volgende foto's geven een beetje een indruk daarvan en zeggen waarschijnlijk meer dan woorden.

Toen gebeurde er iets heel bepalends. Wij hadden alles bekeken met onze eigen blik en emoties. Twee kerels die af en toe intens stil werden. Maar de foto's werden thuis door iemand gezien die haar moederhart liet spreken en zag, dat er mogelijkheden waren, niet om het medisch beleid meteen te hervormen, maar om op simpele wijze het ziekenhuisleven van die kinderen daar draaglijker te maken.

En in september reisde ik met diezelfde persoon naar Drobo, deels om daar samen les te gaan geven in een aantal zeer fundamentele en noodzakelijke technieken, i.c. "hartfilmpjes", maar ook om te gaan kijken of we de kinderen in het ziekenhuis op simpele manieren ontspanning konden geven.

Daartoe hadden we koffers vol knuffels, ballonnen, loombandsetjes, boekjes en ingrediënten voor zeepbellen-blazen

meegetorst. Het was een hartverwarmende en geweldige ervaring om de verandering van sfeer op de ziekenhuisafdeling te mogen beleven.

Op 20 minuten rijden van het St Mary's Hospital bevindt zich het Fetentaa UNHCR Refugee Camp. Een relatief klein vluchtelingenkamp met enkele duizenden mensen uit Ivoorkust. Ook vele kinderen in alle leeftijdsgroepen.

Sr Judith zwaait daar de medische en sociale "zorgscepter". Een bevlogen iemand, die ons er bewust maakte dat het gebrek aan toekomst en structuur, gepaard met verveling en uitzichtloosheid een basis was voor een onacceptabele mate van seksueel misbruik en geweld.

En in het ziekenhuis waren we al bezig voor kinderen, maar dit was een veel groter probleem. We waren enorm geraakt door deze ervaring. In St Mary's hadden we het plan geopperd een speeltuintje te realiseren, maar hier in het kamp was dit de enige speelruimte:

Terwijl jonge jongens zich alleen met simpele voetbalspelletjes mogen vermaken, i.p.v. echt te sporten en in een team groot te mogen worden.

En hun enige opleiding is een basisschool in het kamp, daarna houdt alle opleiding gewoon op!

Diep onder de indrukken die we daar hadden opgedaan reisden we weer terug naar Nederland.

Het werk wat we, ook voor de kinderen, in het St Mary's Hospital deden en gingen doen, werd mede gewaarborgd door de samenwerking die het St Jansdal Ziekenhuis in Harderwijk daar heeft opgebouwd.

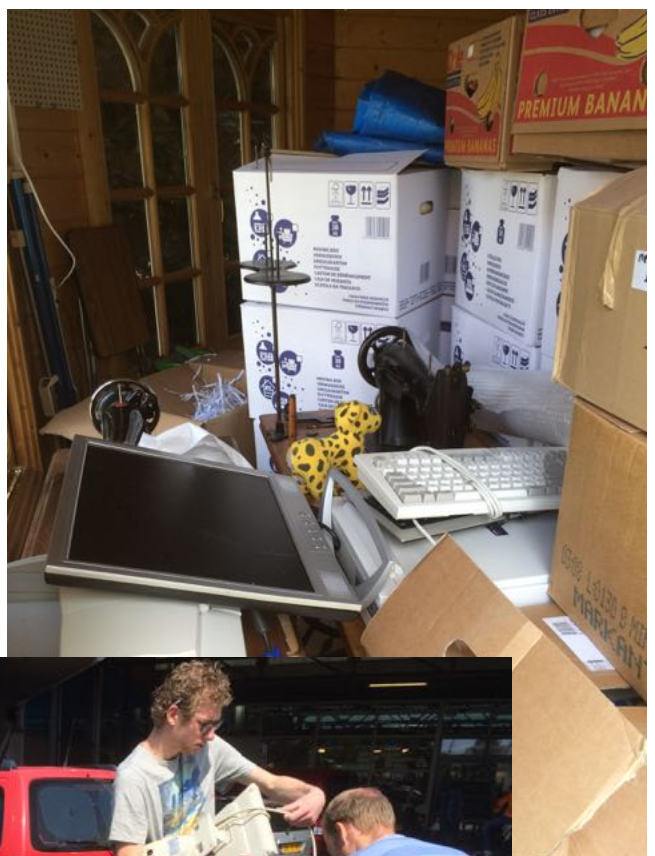
Het werk in het vluchtelingenkamp, voor een veel diversere populatie kinderen, is echter onze persoonlijke verantwoordelijkheid. Zowel qua inhoud, uitvoering, als ook de finciele kant daarvan.

Om die reden is dan ook december 2014 onze stichting "Support 4 Ghanese Kids" opgericht. Uitgebreide informatie is hierover, inclusief ons beleidsplan, te vinden op onze website

www.support4ghanesekids.com

Onder de vlag van deze stichting werden wij bedolven onder allerlei, door enthousiaste mensen ingezamelde goederen, als knuffels, kinderspellen voor in het kamp, kinderkleding, naaimachines voor de meisjes, computers en computerschermen voor een computerschooltje, omdat we van onderwijs en vorming in de ruimste zin, een speerpunt willen maken voor onze stichtingsactiviteiten.

Dit betekent, dat we naartoe een 20FT zeecontainer nodig hadden om alles ter plekke te krijgen.

Hartverwarmend is daarbij, dat de bisschop van Sunyani, St Mary's Hospital en vluchtelingenkamp vallen onder zijn bisdom, spontaan aanbood om alle perikelen bij de Ghanese douane voor zijn rekening te nemen en ook nog eens het vervoer over land, 600km!, per vrachtauto te gaan verzorgen!

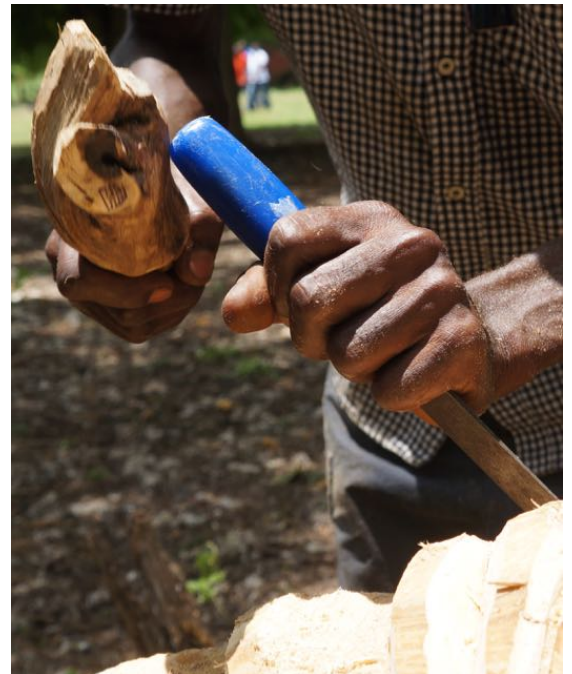
Inmiddels zijn wij in april/mei 2015 weer in Ghana geweest. Het lesgeven is nog intensiever voortgezet.

En een geweldige stap was, dat we door de opbrengst van de oliebolactie december 2014 in het St Jansdal Ziekenhuis, in staat werden gesteld een begin te maken met de bouw van het speeltuintje in het ziekenhuis in Drobo. Hierbij geweldig geholpen door lokale mensen, met

materialen die alleen in Ghana zijn aangeschaft. Het was een fantastische ervaring daar inkopen te moeten doen en met de mensen daar in de brandende zon te werken aan schommels, banken voor de moeders en klimnetten. Allemaal zelf vervaardigd!

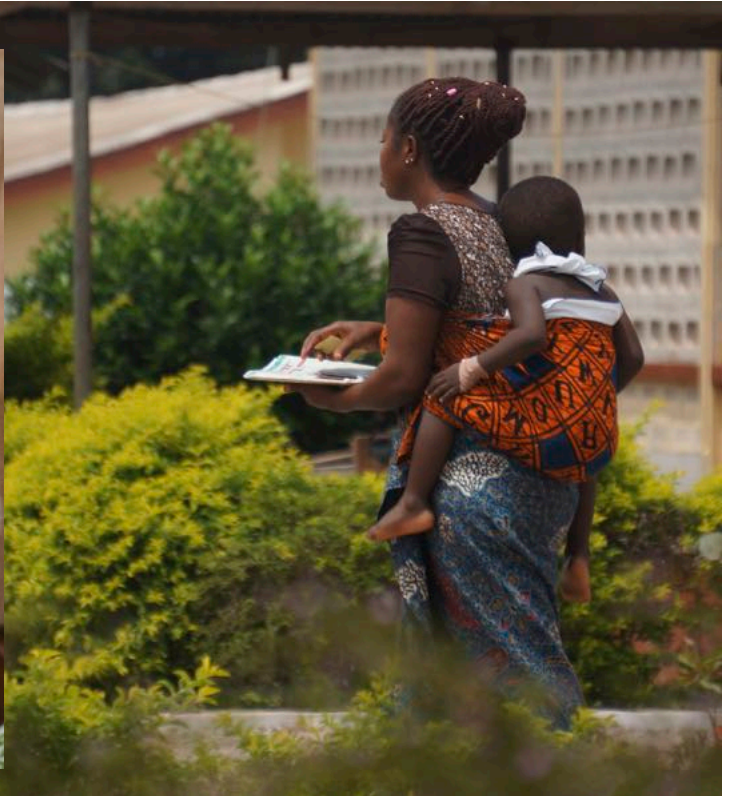

De eerste concrete resultaten. En echt, het gaf ons een intens warm gevoel om de eerste speelmogelijkheden bestormd te zien worden door een trosjes Ghanese kids!

Maar nu verder.

We willen niet in de fout vallen alleen spullen en geld te sturen. Onze filosofie is, dat we willen helpen bij het daar zelf ontwikkelen van een veiliger klimaat voor de kinderen, m.n. in het vluchtelingenkamp.

Kinderen worden daar de eerste jaren permanent gedragen door de moeders, een fantastisch gezicht (deze foto's zijn overigens in het ziekenhuis gemaakt).

En ook het zelf dragen van die kinderen is een geweldige ervaring en een garantie voor een heleboel pret bij iedereen.

Maar het is ons doel om kinderen daar een reële toekomst te bieden. Wij plannen daarvoor het verder faciliteren en steunen van hun basisschool in het kamp.

Voor de jongste kinderen wordt daar op korte termijn ook een speeltuintje gebouwd.

Voor de wat oudere kinderen willen we mogelijkheden uitwerken om creatief en recreatief bezig te kunnen zijn. Een naaiatelier voor de meisjes is in voorbereiding en voor de jongens is er een positief verlopen contact

gelegd met een van de grootste voetbalclubs in Nederland om ons te steunen een echt voetbalteam te trainen, wat kan meedoen in de lokale, mogelijk landelijke Ghanese competitie.

En dan ons, misschien meest ambitieuze doel. Het voor een nog nader te bepalen aantal kinderen uit het vluchtelingenkamp mogelijk maken om in Ghana een driejarige middelbare-schoolopleiding te kunnen volgen en af te ronden. Mogelijk de meest effectieve actie om deze kinderen, die nu uitzichtloos zijn, een echte toekomst te bieden, die ze zelf opbouwen. Een toekomst waarin ze uitzicht krijgen op echte banen en eventueel verdere opleidingen.

Dat doel bereiken is een uitdaging die wij willen aangaan. Een uitdaging om daarvoor de benodigde gelden te mobiliseren, die rechtstreeks worden besteed aan alleen dat doel. Natuurlijk zijn ook voor onze andere activiteiten gelden nodig, maar dit doel onderscheidt zich doordat het een permanent karakter moet gaan krijgen. En het meest apelleert aan onze doelstellingen en drijfveren.

En dan een recente ontwikkeling. Het contact en de samenwerking met de UNESCO-werkgroep van het Christelijk College Nassau-Veluwe in Harderwijk.

Niet alleen de toezegging van die werkgroep dat de verkregen fondsen nu voor onze projecten zijn bestemd, maar vooral het enthousiasme van de leden van die werkgroep. Het lijkt er op dat er een project in een project aan het ontstaan is: enerzijds onze projecten in het vluchtelingenkamp in Ghana, anderzijds de mogelijkheid om daarin een uniek ontwikkelingshulp- en onderwijsproject te realiseren. Het unieke in de situatie is, dat een groot deel van onze projecten nog definitieve vormen moeten krijgen. Dat opent de mogelijkheid om daarin betrokken leerlingen van het CCNV te laten deelnemen. Zowel in de ontwikkeling, als ook in de uitvoering daarvan. In alle aspecten. Zij kunnen daarin dan de gelegenheid krijgen in alle fasen creatief en actief en uitvoerend te zijn. Hoe e.e.a. in het lesprogramma moet worden ingepast, is nog een punt van overleg. Hoeveel tijd daarvoor kan worden ingeroosterd idem. Tevens moet worden besproken hoeveel leerlingen, en in welke frequentie en verblijfsduur een bezoek aan hun eigen project kunnen brengen. Evenals de daarvoor benodigde fondsen.

Het zou een idee kunnen zijn een eerste bezoek te laten plaats vinden met de daadwerkelijke start van de bouw van het speeltuintje in het kamp. Dat opent de mogelijkheid voor die leerlingen kennis te maken met velerlei facetten van het kampleven, en ze de kinderen te laten ontmoeten die door hun fondsen in staat zijn gesteld een vervolgopleiding te volgen.

In wezen is op dit braakliggend ontwikkelingswerk- en onderwijsterrein nog alles mogelijk en bespreekbaar.

To zover een samenvatting, die weer uitgebreider is geworden, dan ik in gedachten had. Ik hoop dat tekst en foto's een duidelijk beeld geven wat ons beweegt en wat wij willen bereiken.

Namens Stichting Support 4 Ghanese Kids

Dick Haan